

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **L. B.**, zastoupen Mgr. Michalem Chuchútem, LL.M., advokátem se sídlem nám. Junkových 2772/1, 155 00 Praha, proti žalovanému: **Zastupitelstvo města Ústí nad Labem**, sídlem Velká Hradební 2336/8, 400 01 Ústí nad Labem, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 1. 2018, č. j. 15 A 180/2016 – 78,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 1. 2018, č. j. 15 A 180/2016 – 78, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem se žalobce domáhal proti statutárnímu městu Ústí nad Labem ochrany před nezákonným zásahem, který měl spočívat v tom, že při zasedání zastupitelstva města dne 21. 9. 2016 předsedající neudělila žalobci slovo při projednávání programu zasedání, přestože si žalobce stoupl k mikrofonu, který je určen pro účast veřejnosti v rozpravě. Žalobce se zároveň domáhal toho, aby soud žalovanému uložil zákaz pokračovat v takovém jednání.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) nejprve dospěl k závěru, že správním orgánem, který se dopustil jednání, v němž žalobce spatřuje nezákonný zásah,

je nikoliv statutární město Ústí nad Labem, nýbrž zastupitelstvo města Ústí nad Labem. Žalobci bylo umožněno změnit v žalobě označení žalovaného, což žalobce učinil. Krajský soud poté rozsudkem ze dne 17. 1. 2018, č. j. 15 A 180/2016 – 78 (dále jen „napadený rozsudek“), deklaroval nezákonnost zásahu, spočívajícího v tom, že žalovaný neumožnil žalobci dne 21. 9. 2016 na zasedání zastupitelstva vystoupit v rozpravě k programu zasedání, a současně zakázal žalovanému pokračovat v tomto zásahu. Odkázal přitom na setrvalou judikaturu správních soudů, z níž vyplývá, že žalovaným v obdobných případech je zastupitelstvo obce, kterému je případně ukládána povinnost, aby při svých zasedáních do práv občanů již nezasahovalo (např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 5. 2006, č. j. 15 Ca 164/2005 – 41, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 Aps 6/2006 – 76, nebo ze dne 5. 9. 2007, č. j. 3 Aps 7/2006 – 35).

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že občan má dle § 16 odst. 2 písm. c) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“), právo vyjádřit své stanovisko k programu zasedání zastupitelstva, tedy sdělit svůj názor na to, čím by se mělo zastupitelstvo při svém jednání zabývat, třebaže toto stanovisko není pro zastupitele závazné a nelze je ztotožňovat s návrhem na zařazení bodu programu, k čemuž jsou oprávněni toliko přítomní zastupitelé. Pakliže se tedy občané v souladu s jednacím řádem přihlásí o slovo se svým stanoviskem, mají právo se ke schvalované náplni jednání vyslovit. Jednací řád žalovaného uvedenou problematiku konkrétně neupravuje, z videozáznamu z jednání zastupitelstva ze dne 21. 9. 2016 však vyplývá, že respektovaným pravidlem je umožnění vystoupení občanů vždy na základě výzvy předsedající.

[4] Primátorka jako předsedající při projednávání programu zasedání zastupitelstva nedala prostor k vyjádření stanovisek občanů, ačkoliv v průběhu jednání tak k jednotlivým bodům programu učinila. Předsedající vyzvala k podávání návrhů na zařazení dalších bodů programu toliko přítomné zastupitele. Svědeckou výpovědí K. K. bylo prokázáno, že žalobce se předmětného zasedání zastupitelstva od počátku účastnil a dokonce měl v úmyslu se i vyjádřit k jeho programu a učinil tak přistoupením k mikrofonu, což odpovídá i videozáznamu jednání. Polemika stran o tom, zda žalobce dostatečně projevoval svůj zájem vyjádřit se k programu zasedání, nemá v daném případě relevanci, neboť odpovědnost za poskytnutí prostoru k vyjádření stanoviska občanů nese zastupitelstvo, jehož jednání řídí předsedající, kterým byla primátorka, jež byla povinna tento prostor poskytnout.

II.
Kasační stížnost

[5] Žalovaný / stěžovatel / napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Uvádí, že žalobce se účastnil jednání zastupitelstva dne 21. 9. 2016 a v jeho rámci i mnohokrát diskutoval a prezentoval své politické názory. Nebylo však jakkoliv prokázáno, že by se žalobce domáhal udělení slova ke schvalovanému programu jednání a že by mu toto bylo znemožněno. Tato skutečnost nevyplývá ani z výpovědi vyslechnutých svědků, kteří jsou nadto členy stejného politického hnutí jako žalobce (PRO!Ústí) a mají na výsledku řízení evidentní zájem. Ani z videozáznamu není průkazné, že by se žalobce nacházel u mikrofonu a že by mu primátorka aktivně nepřidělila slovo nebo jinak bránila vystoupit. Primátorka toliko vyzvala, zda má někdo návrh na doplnění programu. Krajský soud zcela

bez znalosti místních poměrů dovodil, že primátorka při této výzvě hleděla pouze do míst, kde zasedají zastupitelé. Krajský soud pochybil i tím, že neprovedl jediný důkaz navržený stěžovatelem, a sice důkaz výslechem předsedající primátorky.

[6] Krajský soud dovodil, že respektovaným pravidlem je umožnit vystoupení občanů vždy na základě výzvy předsedajícího schůze. Zákon však nijak neupravuje, jak má předsedající vést zasedání a zda a jak se má přítomných tázat, zda hodlají využít své právo na zasedání vystoupit. Krajský soud tak dovodil porušení povinnosti, která nicméně není nikde stanovena.

[7] Žalobce v rámci daného zasedání vystoupil celkem k 11 projednávaným bodům a ani v rámci jednoho z nich nenamítl, že hodlal vystoupit v rámci schvalování programu a nebylo mu to umožněno.

[8] Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že by hrozilo opakování tvrzeného zásahu. Od zasedání zastupitelstva dne 21. 9. 2016 proběhlo dalších osm zasedání zastupitelstva, přičemž žalobce netvrdil, že by mu bylo jakkoliv bráněno při těchto zasedáních vystupovat. Ani krajský soud se touto otázkou nezabýval a napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť není jasné, proč krajský soud vynesl výrok II, kterým zakázal stěžovateli v nezákonném jednání pokračovat.

[9] Stěžovatel poukazuje i na nedostatek své pasivní legitimace, když řízení mělo být správně vedeno proti primátorce města, neboť ustanovení § 5 odst. 1 zákona o obcích uvádí coby orgán města i starostu, resp. primátora.

[10] Krajský soud se dále nevypořádal s tím, jak byl žalobce nezákonným zásahem zkrácen na svých právech. Žalobci bylo umožněno vystoupit celkem k 11 bodům programu jednání, nebylo tedy jakkoliv prokázáno, že by žalobci vznikla nezákonným zásahem újma a že by tvrzený zásah byl směřován přímo k osobě žalobce.

[11] Závěrem stěžovatel uvádí, že osoby zákonem oprávněné vystupovat na zasedání zastupitelstva mohou toto právo využít až v okamžiku zahájení zasedání. K zahájení zasedání dochází přitom až schválením programu jednání, do té doby se mohou k programu jednání vyjadřovat toliko osoby, které mohou programem jednání disponovat. Žalobce se tak domáhá práva, které mu nepřísluší. Uvedený právní názor stěžovatele je však pro celou věc spíše okrajový, neboť předmětem žaloby bylo faktické konání či nekonání stěžovatele, nikoliv spor o této otázce.

III.
Vyjádření žalobce

[12] Žalobce v úvodu svého vyjádření navrhuje kasační stížnost odmítnout, neboť byla podána osobou zjevně neoprávněnou. Mgr. Miloš Studenovský v řízení vystupoval jako právní zástupce statutárního města Ústí nad Labem, které bylo původně v pozici žalovaného. Po změně provedené před krajským soudem je žalovaným zastupitelstvo města Ústí nad Labem, tímto subjektem však Mgr. Studenovský nebyl k podání kasační stížnosti zmocněn.

[13] K věci žalobce uvádí, že nezákonný zásah spočíval již v tom, že předsedající nevyzvala občany k přihlášení do diskuse k programu jednání, nikoliv až v tom, že nedala slovo žalobci, který se i přes absenci výzvy o slovo hlásil. Mikrofony v části určené pro veřejnost jsou spouštěny až na základě udělení slova, žalobce tudíž bez aktivní výzvy předsedající nemá žádnou možnost, jak v diskusi vystoupit.

[14] Zákon neupravuje vedení zasedání, je tedy na žalovaném, jakým způsobem vystoupení veřejnosti umožní. V současné době je veřejnosti umožněno vystoupit k bodu zasedání na základě výzvy předsedající, která nebyla při projednávání programu učiněna. Došlo tedy k nezákonnému zásahu. Do budoucna žalovanému nic nebrání změnit způsob, kterým realizuje právo veřejnosti na účast na zasedání zastupitelstva.

[15] Výslech primátorky považuje žalobce za nadbytečný, neboť nezákonný zásah byl prokázán již videozáznamem. Žalobce zároveň odmítá i zájem vyslechnutých svědků na výsledku řízení.

[16] Žalobce připouští, že pokud by byl proveden důkaz pouze promítnutím prvních deseti minut jednání, nebylo by možno určit, kam předsedající hledí. Důkaz byl však proveden i promítnutím dalších tří částí videozáznamu, ve kterých předsedající vyzývá veřejnost k vystoupení a případně poté veřejnosti slovo uděluje. Porovnáním těchto tří částí videozáznamu s částí první je nutno ve shodě s krajským soudem dojít k jednoznačnému závěru, že předsedající při úvodní výzvě do prostoru pro veřejnost vůbec nepohlédla.

[17] V kasační stížnosti je žalobci vytýkáno, že na nezákonný zásah neupozornil v některém ze svých dalších vystoupení v rámci jednání zastupitelstva. V případě odchýlení od projednávaných bodů je však veřejnosti pravidelně okamžitě odebíráno slovo. K uvedené námitce by však Nejvyšší správní soud neměl v souladu s § 109 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přihlédnout, neboť byla poprvé vznesena až v kasační stížnosti.

[18] Dle žalobce hrozí pokračování v zásahu, jelikož zásah stěžovatele vychází z přesvědčení, že veřejnost nemá právo vystoupit k projednávanému programu, a toto přesvědčení stále trvá. Totožná situace se opakovala při každém zasedání zastupitelstva a ani stěžovatel tuto skutečnost v řízení před krajským soudem nezpochybnil, provádění důkazů se tedy jevilo v tomto ohledu nadbytečným.

[19] K pasivní legitimaci stěžovatele žalobce odkazuje na své vyjádření před krajským soudem, kde argumentoval tím, že zákon nespojuje řízení jednání výlučně s funkcí primátora, resp. starosty (§ 92 odst. 1 zákona o obcích), a je na zastupitelstvu, koho řízením své schůze pověří. Primátorka by tak nemusela být schopna dosáhnout toho, aby bylo žalobci umožněno vystoupit v rozpravě. Analogicky poukazuje žalobce na přezkum rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, kde je žalovaným rovněž úřad a nikoliv jeho předseda (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, č. j. 8 Afs 75/2007 – 115).

IV.
Posouzení kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[21] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud nesdílí přesvědčení žalobce, že kasační stížnost je třeba odmítnout jako podanou neoprávněnou osobou z důvodu, že Mgr. Studenovský byl k podání kasační stížnosti pověřen městem Ústí nad Labem a nikoliv zastupitelstvem města Ústí nad Labem. Nelze totiž odhlédnout od úzkého propojení mezi obcí a jejím zastupitelstvem. Zastupitelstvo je jedním z orgánů obce (srov. hlavu IV zákona o obcích) a zásadně rozhoduje ve věcech patřících do samostatné působnosti obce. Zastupitelstvo může v jednotlivých případech naplnit definici správního orgánu dle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a být tak pasivně legitimovaným v řízení o správní žalobě. Zároveň ovšem zastupitelstvo nemá právní subjektivitu a samostatnou adresu pro doručování a soud tudíž se zastupitelstvem musí komunikovat prostřednictvím příslušné obce. V nyní souzené věci byl Mgr. Studenovský pověřen k podání kasační stížnosti jménem města Ústí nad Labem přímo primátorkou města, která je zároveň členem zastupitelstva, který zpravidla řídí jednání zastupitelstva (srov. též § 91 zákona o obcích).

[23] Za této situace se jeví jako bezúčelný formalismus vyžadovat po změně žalovaného v žalobě doložení nového pověření přímo od zastupitelstva města Ústí nad Labem, které by nadto muselo být vyžádáno opět prostřednictvím města Ústí nad Labem. Nedává ani žádný rozumný smysl, pokud obec disponuje odborným zázemím pro právní zastupování v řízení před soudy (zaměstnanci města, kteří však logicky nejsou zaměstnanci zastupitelstva), zatěžovat výkonem této činnosti přímo zastupitele nebo obecní rozpočet prostřednictvím smluvního zastoupení advokátem.

[24] Poté se Nejvyšší správní soud zabýval pasivní legitimací žalovaného. Ztotožnil se přitom se závěrem krajského soudu, že v souzené věci je pasivně legitimovaným obecní zastupitelstvo a nikoliv jiný subjekt. Je pravda, že orgánem obce je i starosta, resp. primátor, a není tedy vyloučeno, aby v některých případech vystupoval v řízení před správními soudy jako žalovaný správní orgán. V nyní souzené věci je však napadán postup zastupitelstva v průběhu zasedání zastupitelstva, kde starosta (resp. primátorka) vystupuje jako člen zastupitelstva pověřený vedením zasedání. Nastíněný výklad podporuje i argumentace žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti. Osoba, která předsedá zasedání zastupitelstva, se totiž může pro jednotlivá zasedání měnit. Pokud by bylo třeba uložit zákaz v pokračování v nezákonném jednání, takový zákaz by nemusel být v případě uložení konkrétní osobě předsedajícího efektivně vymahatelný.

[25] V neposlední řadě je třeba upozornit, že žalobce namítal v žalobě nezákonný zásah, k němuž mělo dojít porušením ustanovení § 16 odst. 2 písm. c) zákona o obcích tím, že žalobci nebylo umožněno vystoupit v rozpravě k programu zasedání. Výkladem stejného ustanovení v souvislosti s tvrzeným nezákonným zásahem zastupitelstva obce se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudcích ze dne 30. 4. 2008, č. j. 3 Aps 1/2008 – 151, ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 Aps 6/2006 – 76, a ze dne ze dne 5. 9. 2007, č. j. 3 Aps7/2006 – 103. Pasivně legitimovaným v těchto věcech bylo vždy zastupitelstvo obce, a nikoliv jeho předsedající.

[26] Stěžovatel se mýlí v tom, že až do schválení programu jednání zastupitelstva se k programu jednání mohou vyjadřovat toliko osoby, které mohou programem jednání disponovat. Podle § 94 odst. 1 zákona o obcích *právo předkládat návrhy k zařazení na pořad jednání připravovaného zasedání zastupitelstva obce mají jeho členové, rada obce a výbory*. Podle § 16 odst. 2 písm. c) zákona o obcích má *občan obce, který dosáhl věku 18 let, právo vyjadřovat na zasedání zastupitelstva obce v souladu s jednacím řádem svá stanoviska k projednávaným věcem*. Nejvyšší správní soud již v odkazovaném rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 3 Aps 1/2008 – 151, dospěl k závěru, že ač občané nemohou dle § 94 odst. 1 zákona o obcích předkládat návrhy k zařazení určitého bodu na pořad jednání zasedání zastupitelstva, mohou mimo jiné v souladu s ustanovením § 16 odst. 2 písm. c) zákona o obcích vystoupit a přednést svůj návrh v rámci rozpravy před hlasováním o programu zasedání zastupitelstva. O takto předneseném návrhu by zastupitelé hlasovali pouze tehdy, pokud by si jej osvojil některý ze subjektů s právem návrh předkládat, tedy členové zastupitelstva, rada obce nebo výbory. Tyto závěry byly potvrzeny i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 As 197/2016 – 25, a úvahy krajského soudu jsou potud odpovídající.

[27] Podstatné však je, zda se žalovaný dopustil nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. již tím, že předsedající v rámci projednávání programu zasedání nevyzvala veřejnost k vystoupení k programu jednání. Nejvyšší správní soud má přitom za bezpečně zjištěné, že předsedající se výslovně na veřejnost neobrátila. Tomu odpovídá dle videozáznamu nejen skutečnost, že předsedající hleděla do řad přítomných zastupitelů (jak poznamenal krajský soud), ale též výslovné vyjádření předsedající („Má někdo návrh na doplnění programu?“), kde je užit pojem „návrh“ odpovídající oprávnění zastupitelů dle § 94 odst. 1 zákona o obcích. Konečně sám žalovaný od počátku řízení stojí za názorem, že občané nemají právo před schválením programu jednání v diskusi vystupovat. Pokud tedy nyní zároveň tvrdí, že předsedající se uvedenou výzvou obracela i na přítomnou veřejnost, působí takové tvrzení pro vnitřní rozpornost značně nevěrohodně.

[28] Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem vyplývá, že ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. musí být kumulativně splněny tyto podmínky: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), srov. např. rozsudky ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65, ze dne 20. 3. 2013, č. j. 6 Aps 11/2012 – 32, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 Afs 60/2014 – 48.

[29] Zásahová žaloba chrání proti aktům či úkonům veřejné správy jiným než rozhodnutí, směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Zásahem proto může být i nezákonná nečinnost spočívající v neučinění nějakého úkonu jiného než rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, sp. zn. 7 Aps 3/2008 – 98). V každém případě je však třeba posoudit, zda se jedná o úkon správního orgánu závazné povahy, zasahující do sféry práv a povinností jednotlivce.

[30] Jak uvedl krajský soud, zákon ani jednací řád stěžovatele konkrétně neupravuje účast veřejnosti při projednávání programu zasedání zastupitelstva (jednací řád pouze v § 4 odst. 13 uvádí, že před udělením závěrečného slova předkladateli udělí předsedající slovo občanům, kteří chtějí k projednávanému bodu vyjádřit svá stanoviska). Ani stěžovatel přitom v kasační stížnosti nezpochybňuje, že předsedající pravidelně k jednotlivým bodům programu jednání vyzývá přítomné občany k vyjádření stanoviska (což ostatně vyplývá i z videozáznamu) a tito občané své právo realizují přistoupením k mikrofonu na galerii. Pokud předsedající za této situace nevyzvala veřejnost k vyjádření k programu jednání, jedná se o nevstřícný postup, který jde proti legitimnímu očekávání veřejnosti a znesnadňuje její účast na jednání zastupitelstva.

[31] Tato nevstřícnost spočívající v nedůsledném naplnění pokynu jednacího řádu však dle Nejvyššího správního soudu sama o sobě nedosahuje intenzity nezákonného zásahu, který by přímo a závazně zasáhl do práv a povinností žalobce. Samotná absence vyzvání veřejnosti k vyjádření stanoviska k programu zasedání zastupitelstva není jednáním adresným, tedy jednáním zaměřeným na osobu žalobce. Není ani jednáním dostatečně intenzivním a závazným, jehož účinky by nebylo možné odstranit prostou komunikací s předsedající.

[32] Postup, kdy předsedající při zasedání zastupitelstva neumožní konkrétnímu jednotlivci realizovat právo dle § 16 odst. 2 písm. c) zákona o obcích vyjádřit na zasedání zastupitelstva obce v souladu s jednacím řádem své stanovisko k projednávané věci, může být dle okolností nezákonným zásahem. Půjde o situace, kdy konkrétní občan požádá o slovo ke konkrétnímu bodu programu nebo v rámci rozpravy před hlasováním o programu (srov. obdobně § 93 odst. 4 zákona o obcích) a předsedající (či zastupitelstvo) mu neumožní vystoupit výslovným sdělením, uplatněním síly, technickým opatřením (vypnutí mikrofonu apod.), případně jiným obdobným způsobem, a podle okolností též přehlížením.

[33] Takové okolnosti však v případě žalobce nebyly v řízení před krajským soudem prokázány. Bylo prokázáno pouze to, že žalobce se dne 21. 9. 2016 jednání zastupitelstva účastnil a vystoupil v diskuzi k několika bodům schváleného programu zasedání. Z provedeného dokazování však nelze určit, zda se žalobce při projednávání programu zasedání hlásil o slovo a pokud ano, jakým způsobem tak činil. Tato skutečnost není patrná z videozáznamu, který galerii pro veřejnost vůbec nezabírá a ani ze zvukové stopy není

jasné, zda byl žalobce při projednávání programu zasedání nějakým způsobem aktivní. Rovněž svědecké výpovědi neposkytují pro tato zjištění dostatečnou oporu. Svědek K. uvedl, že na předmětné zasedání si pamatuje pouze matně. Na začátku jednání stál žalobce u mikrofonu, svědek ovšem nevěděl proč. Nepamatoval si ani, zda se žalobce na tomto zasedání účastnil diskuze k některému z projednávaných bodů. Svědkyně F. si nepamatovala ani to, zda se předmětného jednání zastupitelstva účastnila.

[34] Přestože tedy stěžovatel měl vyzvat přítomnou veřejnost též k diskusi k projednávanému programu zasedání zastupitelstva, pouhá absence výzvy předsedající nepředstavuje nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Důkazy, které byly provedeny v řízení před krajským soudem, neprokazují, zda se žalobce hodlal zapojit do diskuze k projednávanému programu zasedání a zda mu v tomto bylo ze strany stěžovatele nějakým způsobem zabráněno.

V.
Závěr a náklady řízení

[35] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vyjádřeným výše.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu